

РИЧАРД БАХ

**ЕДНО ПОЯВЯВАНЕ НА БЯЛ
СВЯТ**

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

По онова време, спомням си, всичко изглеждаше толкова великолепно. Приключение! Романтика!

Отново да се срещна с приятелите си, да се хвърля в една последна битка с моите големи врагове. Този път те ще пълзят в краката ми! Най-лошото, което би могло да ми се случи — някоя и друга драскотина, ако забравя за момент кой съм и затворя очи пред тяхната въображаема реалност.

Но това едва ли ще се случи. Та аз помня! Никога няма да се повторят старите нещастия, когато забравях онова, което зная, борех се цял живот с фантоми, бивах стриван на прах, питах се в последния момент защо ли съм се родил.

Никога повече. Познанието ми е дало такава сила, че никой враг не може да се изправи насреща ми. Жivotът във време-пространството — това е една игра, траеща колкото моментна снимка! Толкова съм находчив в тази игра, толкова съм неуязвим спрямо всякакви оръжия, толкова сигурно е познанието, което притежавам, че ще прелетя с усмивка през този обръч на дракони, които са ме изпепелявали толкова пъти преди. Отдъхнал, възстановен, въоръжен с неизказано разбиране за реалността за разлика от старите фикции, нима може нещо на земята да ме нарани?

Неустрашим — това не е точната дума... Това ще бъде едно УДОВОЛСТВИЕ!

Един последен живот във време-пространството, едно последно участие в играта, за да докажеш своята победа, не би могло да бъде особено трудно. Трябва да покажа, че съм усвоил завинаги спокойното изящество на познанието, което е в основата на всеки истински триумф.

Запомни кои си, приятел, и никога недей да вярваш на онова, което ще те заобикаля. Тогава всичко ще бъде като ПАРЧЕ ТОРТА!

Въоръжен така, презрял всякакви дракони, аз скочих от ръба на бездната и всичко потъна в мрак.

Колко странно е да се родиш!

Само преди часове бях в безопасност, носех се в топлина и уют, аeto че сега губя контрол над съзнанието си, пълна катастрофа. Стотици ярки от страх смъртно-червени предупредителни сигнали: или ще дишаш, или ще умреш; или ще ядеш, или ще умреш; падането е

смъртоносно; огънят е смъртоносен; водата е смъртоносна; в тъмното е пълно с врагове; кучето изглежда кротко, но яде бебета.

Никога не съм виждал толкова ярки сигнали за тревога. Сега съм беззащитен пред целия свят. У-ЯЗ-ВИМ, тоест безсилен и дори не мога да извикам членоразделно „Помощ!“

Един човек е близо до мен. Мамо, мразя да бъда та къв egoист, но моля те, бъди редом с мене, докато не минат всички тези опасности, докато не бъда въоръжен и брониран, докато стана поне на трийсет години, моля те.

А междувременно, кажи ми защо съм тук? Забравил съм... аз ли съм си избрал този живот или ти си го избрала и по каква смахната причина?

Тя знаеше отговорите на моите въпроси, но те излизаха като викове и думите „Спи, радост моя“, не са голяма утеша, когато навън е минус трийсет градуса, а аз започвам да треперя при шейсет и осем градуса над нулата. Единственият ми избор е да затворя очи, да изключа от външния свят и да спя.

Мога в съня да се върна към меките абаносови склонове, без да падам, а просто да се нося, като светло глухарче по въздуха. Сънят ме връща отново у дома, аз отново съм умен, спомнил си своя език без думи, и тук всички сме и учители, и ученици едновременно, смисъл и цел на всичко.

— НЯМА ДА ПОВЯРВАТЕ! — казвам им. — Следващия път, когато започна да говоря, че един нов живот във време-постранството ще бъде удоволствие, трябва да ме хванете в мрежа и да не ме пускате! Нима не виждахте, че съм ПОЛУДЯЛ? Тук изведнъж те затискат с всякакви ограничения още на секундата, когато докоснеш Земята... ограничения в пространството, ограничения във времето: Аз съм отделен и различен от всички останали, окован във формата на ДРЕБНО създание с неуяслено миниатюрно палячовско телце, по-малко от всичко друго наоколо, не мога да общувам, не мога да се върна, не мога дори да летя. а гравитацията е огромна, по-тежък съм от слон в смола, по-крехък съм от пеперуда, всичко навсякъде е лед и стомана, освен мама, и дори пелените ме ограничават като кинжал в гърлото, не зная правилата, вдигнали са се завесите на една игра, в която сам трябва да напиша собствената си роля с думи, които не

познавам, и съзнание, което се опитва да накара устата ми да проговори, а тя не може да каже дори да ме пуснат оттук.

Време-пространството дори само на теория изглежда безумие... На практика то е лудост. Това, което за възрастните е минута, за мен е цял ден: кланк-кланк-кланк: всяка секунда се разпадат вселени и никой не забелязва, постоянно се разбиват милиони избори и се свеждат само до един — всички се оказват погребани в неизменното минало, за да се изправят пред едно бъдеще, за което всеки може да се досети.

Това е никаква игра, нали? Бях предупреден, че е нереална, но това е повече от нереално, то е немислимо: да превърна това инфантилно съчетание на тяло-съзнание в човек, който в най-добрния случай ще може малодушно да разсъждава за това кой е, а в най-лошия — да се превърна в сламчица сред водопада, която никога не ще се добере до никаква здрава почва под краката си и ще се носи по водата, питайки се какво е всичко това. Кой може да си спомни сред цялата тази шумотевица?

Беше безумие от моя страна да избера всичко това, но нали мога и да се върна назад? Най-лошото, което може да ми се случи, е ако имам късмет да ме изръфат кучетата и аз ще изляза от тази клетка и ще се върна у дома. Когато се събудих, дори не си спомнях всичко това.

Бях наблюдател, току-що дошъл от духовния свят.

Тези, които виждах, също ме виждаха. Чудесно дете, казваха те на майка ми, дълбоко в душите си благодарни, че никога няма да бъдат отново на моята възраст. Щастливец! Погледнете тези големи очи... невинни, щастливи, спокойни.

Не е истина, не е истина, не е истина.

Водех най-голямата борба в живота си в онези първи часове и губех, ред по ред падаха моите позиции.

— Аз съм — заявявах на света. — Аз съм нероден, неумиращ, индивидуално проявление на вечния живот, избрал време-пространството за своя учебна и игрална площадка. Дошъл съм тук заради удоволствието да се срещна със старите си приятели, да предизвикам отново своите скъпи стари врагове...

Като удар в лицето с железен ботуш — такива бяха моите врагове. Нямаше нужда да използват думи, нямаха нужда от тях.

Каква болка! Добре дошъл във време-пространството, в тази Земя, която не предлага алтернативен избор.

Каквото виждаш, това е, приятел. Сега ти се струва много смътно, но колкото повече очите ти се приспособяват, толкова по-лошо става. Тук е мраз, тук е глад, тук е жажда, тук е твоето тяло, което е всичко, останало от теб.

Няма го вече всеобхватния вечен живот. Всичко, което стои между тебе и смъртта са двама смъртни, които почти не познаваш, двама смъртни, които не са съвсем сигурни, че желаят да бъдат твои родители.

— Но аз си спомням живота преди да дойда тук! Нямах нужда да дишам, нито да ям, нямах нужда от тяло, за да живея, но въпреки това бях жив! Аз съм изbral своите родители и те са ме избрали! Аз съм изbral това време!

Спомням си...

Всичко, което си спомняш, е сън! Отблясъци в празния ти детски ум. Покажи ни този живот, посочи ни го.

Не можеш ли? Опитай се! Забравил ли си къде е? Толкова скоро?

Опитай, дете... задръж дъх три минути, премини през ледовете за пет, заспи в снега за десет, напусни майка си за един ден. Опитай, а после ела и ни разкажи за Вечния Живот!

Мъгливото новородено съзнание кръжи и губи всяка минута по една битка. Няма време да мисли, времето е принадлежност на физическия свят. Светът води битката със собствени средства — няма нищо истинно, освен онова, което можеш да видиш с очите и да докоснеш с пръстите. Няма други доказателства, освен физическите, всичко останало е повод за насмешки.

Губя равновесие, притиснат съм до стената. Децата не знаят коя страна на сабята да хванат. Дори и най-тъпата от тези зли армии ме превъзхожда по численост и може да ме разкъса на парченца като малък метежник, преди още да прогледна.

Този свят е раняваш като остьр камък. Наранен съм до кръв, а мама дори не знае, че водя борба на живот и смърт.

— Всичко е наред, милото ми, не плачи. Всичко е наред...

— Мамо! — безмълвно ридаех аз. — Помогни ми!

Човек може да говори не само с думи и майките понякога казват на децата си повече, отколкото знаят, когато децата им плачат.

Тя ме галеше по главата.

— Мъничкото ми. Драконите са повече от тебе и си служат с измама. Но ти имаш избор. Два избора. Първият: не обръщай внимание на техните лъжи. не се съобразявай с техните ограничения, детето ми. Затвори очи, въздигни духа си, спомни си кой си, отвъд това пространство, отвъд времето, нероден, неумиращ...

Аз се успокоих, отпуснах се.

... и физическият свят ще издигне победно юмрук: Ура! Мъртъв! Всички очи ще видят малкото ти телце бездиханно, всички пръсти ще усетят, че няма пулс и ще подпишат свидетелство, където ще нарекат твоята победа смърт.

Тя ме притисна до лицето си.

— Но имаш и друг избор: Да спечелиш като загубиши. Преди да срутиш външните си стени, което трябва да се случи, ако решиш да останеш, изгради си едно вътрешно пространство, където твоята истина да бъде защитена. Помни в себе си, че ти си вечният живот, избрал този свят за игрална площадка; помни, че светът, който познаваш, съществува с твоето съгласие и за твоето добро; помни, че твоята цел и твоята мисия е да излъчваш любов по собствения си очарователен начин в моментите, които считаш за най-драматични. Драконите са твои приятели! Аз се вслушах в майка ми и си спомнях, нейната жизнена призма отразяваше лъчите така, че веднага ме свързваше със светлината, от която идваш в това място на мрак и нападения преди зори.

Тя ме гледаше с широко отворени очи.

— Запомни ли истината добре? — попита тя шепнешком тайната помежду ни. — Създай кристал около центъра на твоето същество, огради го дебело и силно във време-пространството, излей една обвивка, която нищо да не може да разрушит...

Но, майко, примигвах аз, слушах я и се чувствах изгубен. Дори и ти си във времето и пространството. Ти си тук, а не там. Сега си с мен, а един ден ще умреш...

— Така е — мълвеше тя. — Слушай твоите дракони. Аз съм закотвена във време-пространството също както и ти. Аз ще умра, ще умрат братята ти, баща ти също. И ти ще останеш сам. Предай се.

Покори се. Позволи на стените ти да се сринат, нека станат на прах. Остави се светът да те залее, усвои лъжите му, плувай в тях. не се съпротивлявай. Но някъде дълбоко в себе си запази истината, която си заключил и забравил, и един ден, може би след двайсет, може би след шайсет години, ще се върнеш към тази истина и ще се смееш...

Доверих ѝ се, отпуснах се, предадох се на драконите само дни, след като бях роден, гледах как стените ми се взривяват на стават на прах пред приливите, надигнали се като сини планини: без избор, без въпроси, животът е мизерен, недостатъчен, несправедлив, безсмислен; ние сме пиленца, изхвърлени от гнездата им, ние сме леминги, изхвърлени на скалите на случайността, без никаква цел и причина. Заповядайте на земята, глупаци.

— Хей! Уа! — възкликах аз. — Та тук е чудесно!

Ето, така е по-добре, съскаха моите дракони и се скуччаха все по-близо. Жivotът е много по-лек, когато човек не се съпротивлява. Няма какво да си спомняш, трябва да учиш всичко от самото начало. Очите ти не ни виждат — отвори ги сега. Тялото ти е отпуснато — стегни го сега. Съзнанието ти е толкова всеобхватно — свий го сега. Душата ти е толкова спокойна — предай душата си сега.

Те говореха подред, без прекъсване.

Ти се намираш в дълбок сън. С всяка наша дума потъваш все но-дълбоко и но-дълбоко в шумния и неспокоен свят. Не се чуди, не си задавай въпроси.

Нещо таиш в душата си. Изкажи го и ще потъваш все по-дълбоко и все по-дълбоко...

— Благодаря — казах аз. — Толкова много има за узnavане!

Добре. Да. Смъртните хора обичат да учат и нашият дар за теб е, че ти винаги ще обичаш да учиш. Научи това:

Привидността е реалност. Онова, което виждаш, то е реално. Онова, което докосваш, то е реално. Онова, което чуваш, вкусваш, долавяш с обонянието си, то е реално. Онова, което мислиш, не е реално. Онова, на което се надяваш, то не съществува. Проверка Номер Едно: Какво е реалност?

— Привидността е реалност — казах аз.

Добре. Отличен ученик. Спи дълбоко. Имаш толкова много да учиш: Реалността се променя с времето.

Атомите изграждат живота, владеят живота, прекратяват живота.
Съдбата е шанс.

Някои хора имат късмет, а други нямат.

Да живееш, означава да печелиш, да придобиваши, да бъдеш
някой; да умреш, означава да загубиш, да изчезнеш, да станеш никой.

Проверка Номер Две, сега ще бъде малко по-трудно: Какво
променя реалността?

— Времето — казах аз. — И пространството.

Времето е отговорът, защо споменаваш и пространството?

— Защото реалността е различна на различните места.

Много добре! Времето е отговорът, но и пространството също е
верен отговор. Започваш ли разбиращ!

Мислиш творчески. Разбиращ ли какво е творчеството?

— Да. Нищо не съществува, преди да бъде сътворено във
физическия свят. в пространството и времето. Преди да бъде
сътворено, то е нереално. След като бъде унищожено, пак става
нереално. Всичко се създава, всичко се руши. Само въпрос на време.

Какво има отвъд пространството?

— Нищо.

Какво има отвъд времето?

— Нищо.

Майка ти ще те научи да ходиш. Защо винаги ще преминаваш
през врати, а никога през стени?

— Стените са граници. Никой не преминава през стените,
защото стените са непробиваеми и аз не мога да преминавам през
непробиваеми стени без да загина. Мама и татко не преминават през
стените, а те са големи и силни. Никой не е толкова могъщ, че да
надскочи границите на пространството и времето, най-малко аз.

Добре. Всичко си има своите граници. Средствата за живот са
ограничени. Ограничена е храната, въздухът, водата, подслона, идеите.
Колкото повече ползваш ти, толкова по-малко има за останалите.
Другите са по-възрастни, по-силни и по-мъдри от теб, те са дошли тук
преди теб и имат старшинство. Ето защо, запомни: Хората рядко
забелязват децата, а когато ги забележат, те едва ли са готови да ги
изслушат. Децата никога не трябва да дразнят по-възрастните Децата не
умеят да мислят, а когато го правят, мисленето им е толкова
рудиментарно и неправилно, че умът им прилича на пуст чакъл без

нито една златна песьчинка. Детето не може дори да си представи нещо ново, различно или значително.

Стои си на мястото. Винаги се съобразявай: Какво ше кажат хората? Не ядосвай никого, защото си толкова крехък, като паяжина, че в първите години на живота си дори и децата ще могат да те убият с голи ръце.

Насилието е власт.

Гневът е единственото предупреждение.

Страхът няма да те спаси.

Проверка: Кой е светът, който е бил и ще бъде винаги?

— Светът, който виждам с очите си.

Откъде си дошъл?

— Идвам от никъде и съм се отправил за никъде. Нищо няма смисъл.

Чудесно! Произходът е въпрос на късмет. Тялото е механизъм; състои се от въглерод, водород, кислород, храни се с органична храна. Тялото управлява съзнанието, съзнанието е произволен електрически заряд, който протича през мозъка.

Съществува една физическа реалност, която не се нуждае от твоето съгласие, за да съществува. Тя съществува откъснато от твоето съзнание и от твоя живот. Мислите ти оказват нулево въздействие върху реалността на физическия свят. Извън физическа реалност не съществува. Ако не приемеш тези идеи, ще умреш. Други въпроси?

— Искам да уча още.

Светът и без теб си има достатъчно проблеми. Никой не го интересува кой си и какво мислиш. Всяка важна идея вече е позната, всяка значима книга е вече написана, всяко откритие е направено, всички песни са изпети, филмите са създадени, разговорите проведени. Всеки значителен живот е вече изживян. Ти нямаш никакво значение и никога няма да имаш.

Проверка: Кой се интересува от теб?

— Аз се интересувам от мен самия!

Грешка. Да повторим: Кой се интересува от теб?

— Никой не се интересува от мен, а ла се интересуваш от себе си е egoистично. На тази планета живеят билиони хора, аз съм дошъл тук

без ла бъда поканен и останалите ще ме оставят ла си живея, ако бъда тих, покорен и не ям много. Най-вече трябва да бъда тих.

Правилно. Всеки е нещо отделно от всички останали. Познанието се предава посредством думите и числата. Нищо не можеш да узнаеш сам, ако някой не те научи. Всички по-възрастни са по-умни от тебе. Всеки, който е по-голям, е по-силен.

Стойностите се преценяват обективно чрез определения като лош-по-лош-най-лош и добър-по-добър-най-добър. Съществува Добро и Зло, съществува Редно и Нередно. Доброто и Редното заслужават живот. Злото и Нередното заслужават смърт.

Ти не живееш за себе си, а за да се харесваш на другите и да им служиш.

Много са народите и езиците на света. Ти си се родил сред най-добрата нация, нейният език е най-добрият език, нейната политическа система е най-добрата система, нейната армия е най-добрата армия. Трябва да се подчиняваш на диктата на твоята страна, на всяко ниво на властта, да се бориш и да умреш за своя народ, той винаги да бъде за теб Номер Едно.

Който е послушен, печели, който е непослушен, губи.

— Но нали всички умират, значи и добрите в края на краищата са губещи?

Добрите хора наистина умират, но те отиват на небето и са щастливи.

— Но нали небето не може да се види с очи, а нищо, което не може да се види, не съществува! Сами го казахте!

Небето е лъжа, за да прикрие истината, че смъртта е провал на всичко. Вярвай в тази лъжа.

Справедливост е, когато умре лош човек, трагедия е, когато умре добър човек, смъртта е край на живота.

Не всичко има своя отговор. Вселената е непознаваема. В нея няма никакъв смисъл.

— Но как е възможно това?

Това е истината. Това е реалността.

— Разбира се.

Само десет часа, прекарани на тази планета, и бях разоръжен, ключът, който бях намерил с цената на хиляди животи, бе заровен

толкова дълбоко под наложените масови представи за сигурност, заключаващи се в това, което е известно на всички: животът е нелепа случайност, която продължава докато не му се изпълзнем и умрем.

Но някъде дълбоко в подсъзнанието ми остана друга истина: Светът действително не се нуждае от един глупак повече. Защо отново реших да играя ролята на Иванчо Глупака, какво мога да получа от безкрайната хипнотична илюзия, че човек може да се доверява само на очите си? Защо да отричам всичко, което зная? Аз израствам като всяко друго дете на планетата, поглъщам наготово всичко, което светът ми предлага и не след дълго ще бъде вече късно да си спомня. А помня ли сега, в този момент? Защо изобщо съм се появил тук?

Битката е завършена. Детето спи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.